

redning af pengeinstitutter i de forskellige lande. Det kommer bl.a. til udtryk, når det offentlige omkostninger i Norge skal sammenlignes med de tilsvarende danske omkostninger. I Norge er redningsaktionerne primært gennemført ved, at staten har indskudt kapital i de berørte pengeinstitutter. I Danmark er redningerne derimod primært sket igennem lån og garantier. Den endelige regning – og dermed den endelige sammenligning – kan først gøres op, når det offentlige engagement er ophørt, og det er det hverken i Norge eller Danmark på nuværende tidspunkt.

På side 86 i ovennævnte rapport anføres det, at kapitaltilførsler og lån for det offentlige i Norge løb op i 25 mia. N.kr. for årene 1991-94. Det er imidlertid ikke det samme som den norske stats omkostninger ved bankredninger i Norge, som det antydes i spørgsmålet. Den norske stat har således aktiver i form af bankaktier.

Fra Norges Bank er det oplyst, at de to statslige fonde (Statens Banksikringsfond og Statens Bankinvesteringsfond) fik tilført i alt 18 mia. N.kr. i 1991 og 1992. I tillæg har den norske stat haft udgifter i forbindelse med en grundindskudsordning, tab på udlån fra Norges Bank og en tilskudsbevilling til Sparebankernes sikringsfond på tilsammen 4,5 mia. N.kr.

De to statslige fonde har i løbet af 1994-96 tilbageført 12,3 mia. N.kr. til staten. Ved udgangen af 1996 var markedsværdien på de to fondes aktiver ca. 15,8 mia. N.kr., hvoraf værdien af statens aktiebeholdning i banker udgjorde 13,9 mia. N.kr. Staten ejer gennem de to fonde 52,2 pct. i Den norske Bank og 51,1 pct. i Christiania Bank og Kreditkasse. Markedsværdien af statens aktieposter var medio februar 1997 steget til 17,4 mia. N.kr.

Baseret på disse aktuelle oplysninger har den norske stat således p.t. et overskud på redningsaktionerne, hvis aktierne kan afhændes til de oplyste markedsværdier, men som nævnt kan det endelige regnestykke for den norske stats involvering i bankredningerne principielt ikke opgøres, før alle aktieposter er afhændet. Det beregnede overskud p.t. skal ses i sammenhæng med, at den norske stat har påtaget sig en betydelig risiko, dels som følge af de store beløb, som staten har indskudt i de nødlidte pengeinstitutter, dels som følge af, at besiddelse af aktier traditionelt er behæftet med relative store risici.

For så vidt angår de danske omkostninger i forbindelse med redning af pengeinstitutter

siden 1984 henvises der til konklusionerne i ovennævnte rapport side 10 nederst og side 11. Siden rapporten blev offentliggjort i juni 1995 er Nationalbankens udlån under garantien til Varde Bank nedbragt fra ca. 2 mia. kr. til ca. 1 mia. kr. Statens risiko på garantien må vurderes at være reduceret løbende i takt med afviklingen. Under forudsætning af en fortsat gradvis afvikling af de resterende aktiver er der fortsat mulighed for, at staten kan blive friholdt for tab på den stillede garanti.

Spm. nr. S 1364

Til økonomiministeren (6/2 97) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen på spørgsmål nr. S 1182 og 1183 oplyse, om der har været møder mellem den daværende industriminister, eventuelt andre ministre og Finanstilsynet og eventuelt andre implicerede i forbindelse med Hafnia-aktieemissionen?«

Svar (17/2 97)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Efter en gennemgang af Erhvervsministeriets (det tidligere Industriministerium) arkiver og postmapper for den pågældende periode er der ikke fundet dokumenter, der viser, at den daværende industriminister har deltaget i møder med Finanstilsynet eller øvrige implicerede parter i forbindelse med aktieemissionen i Hafnia Holding A/S i juli 1992.

Spm. nr. S 1381

Til erhvervsministeren (7/2 97) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvor stor en andel A.P. Møller-gruppen modtog af de beløb, der var afsat til rentestøtteordning på finansloven 1995 og 1996?«